

Meddelanden från Riksskatteverket

Utg. av Skattenytt, Leksand, tel. 0247-10430 • Ansv. utgivare: Kamrarrättsrådet Hans Bylin

Serie I ang. direkt skatt

Motsvarar Riksskatteverkets författningssamling (RSFS) och Riksskatteverkets förhandsbesked m m (RSV/FB) serie Dt = Direkt skatt – Taxering

Nr 14 1982 - Årg. 12

Riksskatteverkets anvisningar om beskattning av vissa naturaförmåner m m att tillämpas vid 1983 års taxering;¹

RSV Dt
1982:25

RSFS 1982:60

utfärdade den 25 november 1982.

RSV har vid sammanträde den 25 november 1982 med stöd av 3 § instruktionen (1970:752) för riksskatteverket beslutat meddela följande anvisningar för beskattning av vissa naturaförmåner m m.

1 Gällande bestämmelser

1.1 Beskattningsregler

Enligt 32 § 3 mom fjärde stycket kommunalskattelagen (KL) samt p 3 tredje stycket av anvisningarna till nämnda lagrum skall förmån av mindre värde som lämnats i annat än pengar inte tas upp som intäkt, om det kan antas, att förmånen inte är avsedd att utgöra direkt ersättning för utfört arbete. Vid bedömning om förmånen skall tas upp som intäkt skall hänsyn tas till det sammanlagda värdet av de förmåner av detta slag som den skattskyldige fått från samma arbetsgivare (uppdragsgivare). Vid beräkning av det sammanlagda värdet skall även beaktas förmåner från personalstiftelse, som hör till arbetsgivaren. Hänsyn skall också tas till den besparing i normala levnadskostnader, som förmånen kan ha inneburit. För att förmånen skall vara skattefria krävs vidare, att den inte kan jämföras med lön eller pension. Förmånen skall syfta till att skapa trivsel i arbetet eller också grunda sig på sedvänja inom det yrke eller den verksamhet, som det är fråga om. Har den skattskyldige möjlighet att avstå från förmånen mot ersättning i pengar, bör förmånen i regel betraktas som skattepliktiga. Motsvarande gäller om den skattskyldige genom sitt arbete kunnat disponera över egendom eller på annat sätt fått en förmån som inneburit en inte ringa inbesparing i de personliga levnadskostnaderna.

Förmån i form av obligation, aktie, presentkort eller liknande värdehandling betraktas inte som naturaförmån utan anses jämföras med kontanta medel.

Vidare bör framhållas, att det vid bedömning om skatteplikt för en viss förmån föreligger är utan betydelse om rätten till förmånen grundas på kollektivavtal eller på individuell överenskommelse med arbetsgivaren.

1.2 Regler om uppgiftsskyldighet

I KL saknas regler om beloppsgräns för beskattning av naturaförmåner.

¹ Jfr RSFS 1981:70 RSV Dt 1981:30

RSFS 1982:60
RSV Dt 1982:25

Vad gäller uppgiftsskyldigheten finns en bestämmelse i 37 § taxeringslagen (TL), som rör arbetsgivares skyldighet att lämna kontrolluppgift. Enligt undantag i 37 § 1 mom punkt 1 f) TL behöver arbetsgivare inte lämna uppgift om naturaförmåner vilkas sammanlagda värde, efter avdrag för ersättning, uppenbarligen inte överstiger 600 kr för ett helt år räknat. Denna inskränkning i uppgiftsskyldigheten gäller inte om förmånen i sin helhet skall anses som skattepliktig intäkt. (Se 2.3)

För fåmansföretag gäller särskilda regler om uppgiftsskyldigheten. (Se 2.2.2)

2 Anvisningar om olika slag av naturaförmåner

Bestämmelsen i 32 § 3 mom fjärde stycket KL (se 1.1) tillkom för att underlätta för stora löntagargrupper att upprätta deklARATION och hade dessutom till syfte att förenkla taxeringskontrollen. De praktiska skäl som motiverade regelns tillkomst har föranlett RSV att indela naturaförmånerna i tre grupper. Grupp I utgörs av förmåner som inte bör anses skattepliktiga. Grupp II avser förmåner vilkas skatteplikt beror av värdet och grupp III förmåner som alltid bör anses skattepliktiga.

RSV lämnar nedan exempel på de vanligast förekommande förmånerna, som ingår i de olika grupperna.

2.1 Förmåner som inte bör anses som skattepliktiga (grupp I)

Till denna grupp hänförs förmåner av obetydligt ekonomiskt värde för mottagaren, s k trivselförmåner. Hit räknas även vissa förmåner, vilkas värde visserligen kan vara större, men som enligt praxis inte ansetts skattepliktiga och därför även i fortsättningen bör undantas från beskattning.

Exempel

fria överdrags- och skyddskläder samt fri tvätt av sådana,

förfriskningar under arbetet (kaffe o d) som inte kan anses som måltid,

sedvanliga rabatter åt anställda vid inköp av varor och tjänster, som ingår i arbetsgivarens varusortiment eller produceras av arbetsgivaren,

sedvanliga gåvor från arbetsgivare med karaktär av personalomkostnader, t ex klocka, medalj eller gåva av annat slag med huvudsakligen personligt värde, som lämnas efter längre tids anställning, (se 3.2.2),

fria resor för järnvägspersonal och deras familjer,

fri lunch för lärare vid övervakning av skolmåltid,

fri kost för elev, som genomgår

lärlingsutbildning enligt förordningen (1980:533) om försöksverksamhet med gymnasial lärlingsutbildning eller yrkesintroduktion enligt förordningen (1980:534) om försöksverksamhet med introduktionsprogram och yrkesintroduktion knutna till gymnasieskolan,

om han inte erhåller högre ersättning än som utgår enligt studiestöds-
lagen (1973:349).

RSFS 1982:60
RSV Dt 1982:25

Med sedvanlig rabatt avses rabatt som lämnas på en sedvanja inom yrket eller verksamheten och som i princip är tillgänglig för hela företags personal. En förutsättning för att rabatten i skattehänseende skall anses som sedvanlig, dvs skattefri, är att den ligger på en rimlig nivå. Vad som i det enskilda fallet skall avses med rimlig nivå går inte att avgöra generellt. Rabatterna varierar i olika branscher och från tid till annan. För att kunna godta rabatten som sedvanlig krävs därför att den inte är större än vad den anställde som kund eller personalen som grupp skulle kunna utverka på annat håll. Vid denna bedömning måste övervägas om försäljnings-, sortiments- och personalpolitiska skäl påverkar rabattens storlek. En ytterligare förutsättning för att rabatten i skattehänseende skall anses som sedvanlig är att den avser endast normala inköp av varor och tjänster för den anställdes och hans familjs egen konsumtion. Detta får särskild betydelse vid inköp av kapitalvaror. (Se 2.3)

2.1.1 Arbetsgivarens uppgiftsskyldighet

Arbetsgivaren är inte skyldig att lämna uppgift om förmåner som tillhör grupp I. Gäller förmånen rabatt eller gåva bör observeras att sådan förmån under vissa förutsättningar är skattepliktig. (Se 2.3 och 3.2.2) I så fall föreligger uppgiftsskyldighet för förmånen.

2.2 Förmåner vilkas skatteplikt beror av värdet (grupp II)

De förmåner som hänförs till denna grupp bör anses skattefria endast om deras sammanlagda värde inte överstiger 600 kr för helt år räknat. Det bör observeras, att sammanläggning sker inte bara av förmåner som erhållits från en och samma arbetsgivare utan även av förmåner från personalstiftelse, som hör till arbetsgivaren.

Med personalstiftelse avses i detta sammanhang — dvs enligt 32 § KL — inte enbart personalstiftelse som utformats enligt tryggandelagen (SFS 1967:539). En personalstiftelse (eller annan juridisk person) bör anses höra till en arbetsgivare om den tillkommit genom arbetsgivarens medverkan och dess ändamål är att tillgodose intressen för i huvudsak de anställda, förutvarande anställda eller efterlevande till dessa.

Vid beräkning av förmånernas sammanlagda värde tas inte hänsyn till förmåner som hör till grupp I eller grupp III.

Har förmån som hör till grupp II lämnats endast under del av inkomståret, t ex vid nyanställning, deltidstjänstgöring, tjänstgöring på annan ort, sjukdom m m, skall skatteplikten bedömas med hänsyn till vad värdet normalt skulle ha varit om förmånen hade lämnats under hela året. Har förmån exempelvis lämnats under halva inkomståret föreligger skatteplikt om värdet av förmånen överstiger 300 kr.

Exempel

- subventionerad kost, såsom lunch till nedsatt pris,
- subventionerad bostad, såsom hyresbillig tjänstebostad,
- bränsle till nedsatt pris,

RSFS 1982:60
RSV Dt 1982:25

elektrisk ström till nedsatt pris,
beklädnad i och för tjänsten (annat än överdrags- och skyddskläder) som tillhandahålls till nedsatt pris,
subventionerad telefon i bostaden,
subventionerad semesterbostad i Sverige eller utlandet,
vara eller tjänst, som har en direkt anknytning till arbetsgivarens produktion eller verksamhet. Hit räknas exempelvis fri/subventionerad dagstidning för dem som är anställda på tidningsföretag och fri/subventionerad TV-licens för anställda på Sveriges Radio AB och dess dotterbolag.

Värdet av förmån av subventionerad lunch kan i regel beräknas med utgångspunkt från det i källskattetabellerna för inkomståret angivna värdet för fri kost, ett mål om dagen, vid korttidsanställning. Detta värde anges i 1982 års tabeller till 13:20 kr. Vid 1983 års taxering bör därför förmånen av subventionerad lunch normalt beräknas till ett belopp per dag, som motsvarar skillnaden mellan 13:20 kr och det pris den anställde erlagt för lunchen. Om förmånen ges i form av kuponger som gäller hos ett mycket stort antal företag får dessa värderingsregler tillämpas endast under förutsättning att det sammanlagda kupongvärdet per arbetsdag för mottagaren inte överstigit 19 kr.²

2.2.1 Arbetsgivarens uppgiftsskyldighet

Naturaförmåner som tillhör grupp II skall redovisas på kontrolluppgift om det sammanlagda värdet av lämnade förmåner — efter avdrag för ersättning — överstiger 600 kr för helt år räknat. På kontrolluppgiften anges vad slag av förmån som lämnats och i förekommande fall det belopp som mottagaren erlagt för förmånen. Har förmån lämnats endast under viss tid av året, skall denna tid anges på kontrolluppgiften. Vid prövning om 600 kr-gränsen överskridits bör beaktas kravet på sammanläggning av förmåner från en och samma arbetsgivare. Vilka förmåner som skall tas med vid beräkningen samt hur värdet av förmån, som lämnats under viss tid av året, skall beräknas anges under 2.2.

2.2.2 Särskilda bestämmelser för fåmansföretag

Den begränsning i arbetsgivarens uppgiftsskyldighet, som gäller naturaförmåner med ett värde som inte överstiger 600 kr för helt år räknat gäller inte för fåmansföretag och till sådant företag hörande personalstiftelse ifråga om företagsledare eller honom närstående person eller delägare i företaget. För denna personkrets skall förmånen anges på kontrolluppgift även om beloppet understiger 600 kr. Vidare skall på kontrolluppgiften anges om den som fått förmånen är en person i nämnda personkrets.

Bestämmelserna härom återfinns i 37 § 1 mom första punkten sista stycket och 2 mom fjärde stycket TL.³

² Jfr RSFS 1981:50 RSV Dt 1981:24

³ Jfr RSFS 1980:33 RSV Dt 1980:13

2.3 Förmåner som alltid bör anses skattepliktiga (grupp III)

RSFS 1982:60
RSV Dt 1982:25

Här avses förmåner som inte kan hänföras till åtgärder från arbetsgivarens sida för att skapa trivsel i arbetet eller dylikt utan som i regel måste betraktas som direkt ersättning för utfört arbete. Dessa förmåner bör därför anses skattepliktiga oavsett värdet.

Exempel

- hyresfri bostad,
- fri kost, ett eller flera mål om dagen,
- fritt bränsle,
- fri elektrisk ström,
- rätt att för privat bruk nyttja bil som ställts till förfogande av arbetsgivaren, rabatt åt anställda, vilken överstiger vad som sedvanligen förekommer, se 2.1,
- fri beklädnad i och för tjänsten (annat än överdrags- och skyddskläder),
- fri telefon,
- fri TV-licens,
- fri dagstidning,
- fri semesterbostad i Sverige eller utlandet.

Med fri förmån bör jämföras sådana fall, där den anställde visserligen betalar ersättning till arbetsgivaren för förmånen, men där ersättningen är så obetydlig i förhållande till förmånens värde, att förfarandet får anses ha tillkommit för att kringgå bestämmelsen om ovillkorlig skatteplikt för den helt fria förmånen.

Förmånen att få – fritt eller mot viss ersättning – för privat bruk använda bil som ställts till förfogande av arbetsgivaren får i regel anses ha ett värde överstigande 600 kr för helt år räknat. Skulle i undantagsfall den anställde ha använt bilen i så ringa omfattning, att förmånens värde uppenbarligen understiger 600 kr för helt år räknat, blir frågan om skatteplikt för förmånen att bedöma enligt reglerna under punkten 2.2. Med ringa omfattning avses inte det fallet, att den anställde betalar ett så högt pris för att nyttja förmånen, att förmånsvärdet efter avräkning för ersättningen understiger 600 kr. Förmånen skall i så fall alltid hänföras till grupp III.⁴

2.3.1 Arbetsgivarens uppgiftsskyldighet

De naturaförmåner, som hör till grupp III skall alltid redovisas på kontrolluppgift, oavsett vilket värde förmånen har. På kontrolluppgiften anges förmånens art. Beträffande förmån som lämnats viss tid under året, se 2.2.1.

⁴ Jfr RSFS 1982:53 RSV Dt 1982:19

RSFS 1982:60
RSV Dt 1982:25

3 Värderingsprinciper

3.1 Naturaförmåner

För värdering av naturaförmåner gäller såsom allmän regel att det skattepliktiga värdet i princip skall motsvara marknadsvärdet (ortens pris, 42 § KL), dvs vad det skulle ha kostat den skattskyldige att för pengar skaffa sig något motsvarande.

För vissa naturaförmåner har RSV i särskilda föreskrifter och anvisningar fastställt grunder för värdering, t ex för förmån av fri eller delvis fri bil⁴, förmån av fri eller subventionerad lunch⁵ och ersättningar m m i samband med idrottslig verksamhet⁶. Beträffande övriga förmåner — för vilka särskilda anvisningar för värderingen saknas — gäller således marknadsvärdet (ortens pris) som värderingsgrund.

Är det sannolikt att förmånstagare inte skulle ha skaffat sig vad som motsvarar förmånen om han själv skulle bestrida kostnaderna, bör värderingen ske med utgångspunkt från den inbesparing i de personliga levnadskostnaderna, som förmånen anses ha inneburit för förmånstagaren.

I vad mån lägre värde än marknadsvärdet bör åsättas får bedömas med hänsyn dels till förmånens art och eventuella villkor som är förknippade med förmånen, dels till förmånstagarens inkomst- och förmögenhetsförhållanden.

En sådan värderingsmetod får inte tillämpas om förmånen kan bytas ut mot ersättning i pengar o d eller om det av omständigheterna i övrigt framgår att förmånen utgör en ersättning som kan jämföras med kontant lön. I så fall bör som skattepliktigt värde anses det belopp som kunnat erhållas i kontant ersättning, vilket som regel får anses motsvara marknadsvärdet. En sådan möjlighet till utbyte får normalt anses föreligga ifråga om gåvor och förmåner som regelbundet lämnas till anställda eller uppdragstagare inom företaget.

3.2 Gåvor

3.2.1 Allmänt om gåvor från arbetsgivare

Gåva från arbetsgivare skall i princip jämföras med ersättning för utfört arbete (remuneratorisk gåva). Sådan gåva utgör alltid skattepliktig intäkt för mottagaren och bör värderas med utgångspunkt från vad det skulle ha kostat mottagaren att skaffa sig något motsvarande för pengar (marknadsvärdet).

3.2.2 Sedvanliga gåvor av minneskaraktär

Undantagna från skatteplikt är sedvanliga gåvor av minneskaraktär från arbetsgivare. Sådana gåvor är inte i första hand avsedda som ersättning för utfört arbete, prestation o d. Med sedvanliga gåvor avses gåvor som har karaktär av personalomkostnader — t ex klocka, medalj, smycke e d efter längre tids anställning (t ex 25 års anställning) eller särskild hög-

⁵ Jfr RSFS 1981:50 RSV Dt 1981:24

⁶ Jfr RSFS 1980:28 RSV Dt 1980:10

tidsdag (t ex 50-årsdagen). (Se 2.1) Värdet av gåvan bör inte överstiga vad stats- eller kommunalanställda kan erhålla efter längre tids anställning.

Som sedvanlig gåva i denna mening räknas inte gåvor som utdelas till anställda i samband med företagsjubileum eller liknande. Sådana gåvor utgör därför i princip skattepliktig ersättning för mottagaren. Om värdet av gåvan är obetydligt får gåvan anses jämförbar med sådan förmån av mindre värde som alltid är undantagen från skatteplikt.

3.2.3 Gåvor av annat slag

Det har blivit allt vanligare att företag som ett led i sin personalpolitik lämnar gåvor till anställda i samband med personliga högtidsdagar eller vid flera andra tillfällen under anställningstiden — utöver ”sedvanliga gåvor”. Sådana gåvor utgör i sin helhet skattepliktig intäkt för mottagaren. Det värde som skall tas upp till beskattning är gåvans marknadsvärde, dvs vad det skulle ha kostat den anställde om han själv skaffat varan eller tjänsten för pengar. Av praktiska skäl kan man i normalfallet utgå från företagets anskaffningskostnad för gåvan.

3.3 Vinster i form av resor eller varor

Vinster i t ex försäljningspristävlingar, där priserna består av resor eller varor, är förmåner som jämföras med ersättning för utfört arbete. Sådant förmån är därför alltid skattepliktig inkomst för mottagaren.

När det gäller vinster, som lämnas i form av resor, blir den skattemässiga bedömningen beroende av om resan är en normal semester- eller rekreationsresa eller om vinsten utgörs av en exklusiv eller dyrbarare resa.

För en normal semesterresa bör värdet av förmånen bestämmas med utgångspunkt från resans allmänna saluvärde (marknadsvärdet). Detta värde kan i regel anses motsvara företagets kostnad för resan. Den omständigheten att den skattskyldige av olika skäl inte tidigare företagit sådana resor bör inte medföra annan bedömning.

Om vinsten däremot består av en exklusiv eller dyrbarare resa måste hänsyn tas till mottagarens ekonomiska situation. Är det sannolikt att mottagaren med hänsyn till sina inkomst- och förmögenhetsförhållanden skulle kunna företa en resa av denna karaktär, skall också i detta fall marknadsvärdet vara vägledande. I annat fall bör det skattepliktiga värdet bestämmas till ett belopp som motsvarar mottagarens inbesparade levnadskostnader. Det kan därvid finnas skäl att beskatta mottagaren för ett belopp som motsvarar en normal semesterresa.

Har vinsten lämnats i form av varor kan — som ovan anges ifråga om gåvor — förmånsvärdet av praktiska skäl bestämmas till företagets anskaffningskostnad för varan.

I samband med försäljningspristävlingar och liknande förekommer bl a premieringssystem, som innebär att deltagare (försäljare m fl) erhåller poängbevis, som varierar efter uppnått resultat. Bevisen berättigar innehavaren till uttag av varor. Sådana bevis har närmast karaktären av presentkort och kan således jämföras med kontanta medel. Värdet

RSFS 1982:60
RSV Dt 1982:25

härav är skattepliktig inkomst för mottagaren. Skatteplikten inträder, när mottagaren erhåller bevisen. Förmånens värde för mottagaren bör motsvara det erhållna bevisets marknadsvärde.

Anvisningarna är avsedda att tillämpas vid 1983 års taxering och ersätter anvisningarna i RSV Dt 1981:30 (RSFS 1981:70).

RSV Dt
1982:26

Riksskatteverkets anvisningar om uppgiftsskyldighet enligt 25 c § taxeringslagen;

RSFS 1982:62

utfärdade den 24 november 1982.

Riksskatteverket (RSV) har med stöd av 3 § instruktionen (1970:752) för riksskatteverket beslutat meddela följande anvisningar om uppgiftsskyldigheten enligt 25 c § taxeringslagen (TL). Anvisningarna är avsedda att tillämpas vid 1983 års taxering.

Enligt 25 c § TL skall skattskyldig som yrkar avdrag för skuldränta i vissa fall lämna uppgift om skuldbeloppets storlek vid beskattningsårets utgång och om långgivarens namn. Om långgivaren är fysisk person skall uppgift också lämnas om dennes personnummer eller adress. Uppgifterna skall lämnas på blankett enligt fastställt formulär.

Svenska Bankföreningen har i skrivelse till RSV framhållit de stora praktiska problem som en sådan uppgiftsskyldighet medför beträffande sk förmedlat lån genom bank.

Bankföreningen framhåller att det är mycket vanligt att bankernas notariat- och förmedlingsverksamhet inte knyter samman långgivare och låntagare. Detta innebär att låntagare i flera fall inte har uppgift om vem som är långgivare. Även om långgivarens namn är känt för låntagaren saknas emellertid vanligen uppgift om adress eller personnummer.

Bankernas hanteringsrutiner kan självfallet variera. Det är emellertid enligt bankföreningens mening inte rimligt att bankerna skall tvingas koppla ihop långgivare och låntagare för att kunna tillhandahålla låntagare aktuella uppgifter på långgivares personnummer eller adress. Syftet med uppgiftsskyldigheten i 25 c § TL torde i första hand få anses vara att yrkat gäldränteavdrag lätt skall kunna styrkas, anser bankföreningen.

RSV, som besvarat Svenska Bankföreningens skrivelse, meddelar följande anvisningar.

RSVs anvisningar ► Vid 1983 års taxering är det för kontroll av avdragsrätten tillräckligt att låntagare, som erhållit lån av den typ bankföreningen beskrivit, istället för långgivarens namn och personnummer anger förmedlande banks namn och adress samt skuldbelopp och lånenummer. ◀

RSV vill erinra om att det nu anförda inte innebär någon inskränkning av bankernas m fl uppgiftsskyldighet enligt TL.

**Riksskatteverkets anvisningar
för värdering av förmån av fri respektive subventionerad
lunch vid inkomst av tjänst att tillämpas vid 1984 års
taxering;**

**RSV Dt
1982:27
RSFS 1982:63**

utfärdade den 4 november 1982.

Riksskatteverket har vid sammanträde den 4 november 1982 med stöd av 3 § instruktionen (1970:752) för riksskatteverket beslutat meddela följande anvisningar för värdering av förmån av fri respektive subventionerad lunch vid inkomst av tjänst, att gälla fr o m inkomståret 1983¹.

1 Allmänt om skatteplikten

Förmån av fri lunch räknas till den grupp av naturaförmåner, som alltid är skattepliktig.² Förmån av subventionerad lunch tillhör däremot den grupp av naturaförmåner, som blir skattepliktig först då det sammanlagda värdet överstiger 600 kr³. Denna gräns gäller det sammanlagda värdet av samtliga förmåner inom denna grupp, som lämnats av en och samma arbets- eller uppdragsgivare samt av personalstiftelse som tillhör arbetsgivaren. Om förmånerna erhålls under endast en del av året blir skattepliktsgränsen i motsvarande mån lägre.

Om förmånen av helt fri respektive subventionerad kost tillhandahålls i arbetsgivaren tillhöriga personalutrymmen av egen personal eller genom arbetsgivarens försorg av utomstående restauratör, har för den skattemässiga bedömningen inte någon betydelse. Det innebär bl a att storleken av arbetsgivarens kostnader för förmånen i normalfallet saknar betydelse för förmånstagarens beskattning i de fall lunchen tillhandahålls i personalmatsal o d.

Det vid punkt 2 nedan angivna värdet av helt fri lunch (14.40 kr) gäller även om förmånen lämnas i form av lunchkuponger. För s k värdekuponger, som kan utnyttjas på näringsställen utanför den egentliga arbetsplatsen får dock detta värde tillämpas endast under förutsättning att det sammanlagda kupongvärdet per arbetsdag inte överstiger 21 kr.

Med värdekuponger avses lunchkuponger som gäller som betalningsmedel på flera näringsställen. Av kupongen framgår vanligtvis även kupongens inlösenvärde för kunden.

Vidare förutsätts att kupongerna utnyttjas under arbetsdagen eller i omedelbar anslutning till arbetstidens förläggning. Det innebär bl a att kupongerna i normalfallet kan utnyttjas endast under lunchtid. Vidare får kupongerna inte bytas mot kontanter. Om kupongerna inte kan utnyttjas vissa dagar eller under viss period (t ex vid sjukdom, vid deltagande i internatkurser, vid tjänsteresor i in- eller utlandet) bör för dessa dagar kupongerna antingen återlämnas eller "kvittas" mot kuponger för senare period. Detta förfaringssätt behöver dock inte användas om antalet sådana dagar under året är obetydligt (ca 20 dagar). Om kupongerna används på annat sätt eller om värdet av lämnade kuponger överstiger ovan angivet belopp är kupongvärdet närmast att anse som en

¹ Jfr RSFS 1981:50 RSV Dt 1981:24

² Se RSFS 1981:70 RSV Dt 1981:30 punkt 2.3

³ Se RSFS 1981:70 RSV Dt 1981:30 punkt 2.2

RSFS 1982:63
RSV Dt 1982:27

form av kontant löneförmån. Värderingen får i så fall ske i enlighet med vad som gäller för sådana förmåner.

2 Värdering av förmån av helt fri lunch

Värdet av förmån av fri lunch kan i normalfallet beräknas med ledning av det i källskattetabellerna angivna beloppet för värdet av fri lunch (ett mål om dagen).

För inkomståret 1983 är detta värde 3 283 kr vilket motsvarar ca 220 kostdagar. Om antalet kostdagar är betydligt fler eller färre bör i stället förmånen beräknas med ledning av faktiskt antal kostdagar och det i källskattetabellerna angivna värdet för fri kost, ett mål om dagen, vid korttidsanställning. För inkomståret 1983 är detta värde 14.40 kr.

De värden för helt fri lunch som skall tillämpas vid 1984 års taxering meddelas först i samband med att de skänsanvisningarna fastställs av RSV i början av november under inkomståret.

Angivet värde avser kost av normal beskaffenhet. Om förmånen väsentligt avviker från sådan kost bör värdet av förmånen beräknas på annat sätt. Som jämförelse vid denna bedömning kan tjäna sådana luncher som serveras i personalmatsalar hos större företag.

Lägre eller högre värde bör åsättas om förmånen väsentligt avviker från sådan kost. Exempelvis kan lägre värde godtas för lunch som tillhandahålls bl a i skolmatsalar. Lägre värde än 13 kr bör inte åsättas. Högre värde bör åsättas om dyrbarare lunch regelmässigt tillhandahålls på annat sätt än i egna personalmatsalar och kostnaden för lunchen överstiger 21 kr.

3 Värdering av förmån av subventionerad lunch

Förmån av subventionerad lunch föreligger om den del av lunchkostnaden som förmånshavaren själv betalar understiger det skattepliktiga värdet av helt fri lunch. Detta värde anges i källskattetabellerna och är för inkomståret 1983 14.40 kr. Det skattemässiga värdet av förmånen är således skillnaden mellan det skattepliktiga värdet av helt fri lunch och vad som erlagts för förmånen under det antal dagar förmånen utnyttjats eller kunnat utnyttjas. Om det sammanlagda värdet av subventionerade luncher under inkomståret tillsammans med övriga förmåner av hithörande slag inte överstiger 600 kr för helt år räknat är förmånerna skattefria.

Exempel

Beräkning av skattemässigt förmånsvärde av förmån av subventionerad lunch vid inkomst av tjänst.

Skattepliktigt värde för fri lunch	14.40 kr
Avgår: Belopp som betalas av den anställde för lunchen	<u>11.70 kr</u>
Skattemässigt förmånsvärde per lunch	2.70 kr

Om den anställde inte har andra förmåner är förmånen av subventionerad lunch skattefria om den inte kunnat utnyttjas mer än 222 dagar

$$\left(\frac{600}{222} = 2.70 \right)$$

Det angivna sättet för att beräkna förmån av subventionerad lunch gäller under förutsättning att lunchen är av normal beskaffenhet — se punkt 2 ovan.

RSFS 1982:63
RSV Dt 1982:27

4 Uppgiftsskyldighet

På kontrolluppgift skall alltid anges om förmån av fri kost tillhandahållits under året.

Vidare bör anges om förmånen med hänsyn till vad som anges i dessa anvisningar skall tas upp till annat värde än 14,40 kr. Uppgift om förmån av subventionerad lunch behöver anges på kontrolluppgift endast om förmånen skall tas upp till beskattning. Uppgift om sådan förmån skall dock alltid lämnas av fåmansföretag och till sådant företag hörande personalstiftelse när förmånen avser företagsledare eller någon honom närstående person eller delägare i företaget. Se RSVs anvisningar om beskattning av vissa naturaförmåner.

Anvisningarna är avsedda att tillämpas vid 1984 års taxering och ersätter anvisningarna i RSV Dt 1981:24 (RSFS 1981:50).

Riksskatteverkets föreskrifter m m om avdrag för kostnader för skyddsutrustning och arbetskläder;¹

RSV Dt
1982:28

utfärdade den 25 november 1982.

RSFS 1982:71

I punkt 5 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen (KL) regleras avdragsrätten för kostnad för skyddsutrustning och arbetskläder. Avdragsrätten är begränsad till att avse 1979–1983 års taxeringar. Riksskatteverket (RSV) skall enligt samma lagrum i dess lydelse (1981:999) årligen fastställa förteckning över yrkesgrupper som kan anses ha inte oväsentliga kostnader utöver det normala för arbetskläder.

Avdrag medges för faktiska kostnader för skyddsutrustning och skyddskläder, som varit nödvändiga för att fullgöra arbetet. Med skyddsutrustning avses bl a hjälm, skyddsglasögon, hörselskydd och skodon med stålhatta, medan skyddskläder skall ha särskilda skyddsegenskaper mot frätande ämnen, mekaniska skador eller mot väta, värme eller kyla som i huvudsak har andra orsaker än klimatförhållandena. Denna typ av skyddsutrustning används av bl a fiskare, gruvarbetare och kylhusarbetare.

Sådana skattskyldiga som på grund av särskilt stort klädslitage haft inte oväsentliga kostnader utöver det normala för andra arbetskläder än sådana som angetts ovan, medges avdrag enligt schablon med 300 kr.

Genom bestämmelsernas placering under 33 § KL har rätten till schablonavdrag förbehållits de skattskyldiga som haft anställningsinkomst.

Bortsett från skyddskläder och skyddsutrustning, utgör kostnad för arbetskläder i princip en inte avdragsgill levnadskostnad. Den schabloniserade avdragsrätten avser dock att kompensera sådana yrkesgrupper som på grund av arbetets beskaffenhet vållats kostnader för arbetskläder, vilka

¹Jfr RSFS 1981:69 RSV Dt 1981:29

RSFS 1982:71
RSV Dt 1982:28

i inte oväsentlig mån överstiger vad som annars är att anse som normalt. De som därvid åsyftas är endast arbetstagare som regelmässigt har tyngre kroppsarbete med avsevärt större klädsitage än andra yrkesgrupper och som därmed också fått vidkännas påtagliga merkostnader för arbetskläder.

Det ankommer på RSV att genom föreskrifter ange vilka yrkesgrupper som kan anses ha haft inte oväsentliga merkostnader utöver det normala för andra arbetskläder än skyddsutrustning och skyddskläder. De arbetstagare som tillhör någon av de yrkesgrupper som står upptagna i förteckningen, kan typiskt sett anses ha haft så stora klädkostnader som bör medföra avdragsrätt och de behöver därför på anmodan bara styrka att de haft klädkostnader som inte understiger det yrkade avdraget.

Bedömningen om en skattskyldig tillhör någon av yrkesgrupperna i förteckningen skall grundas på hans faktiska arbetsuppgifter under beskattningsåret. Han bör därför ange i deklARATIONEN vari dessa består. För att någon skall kunna sägas tillhöra en viss yrkesgrupp krävs vidare, att vederbörande huvudsakligen varit sysselsatt med sådana arbetsuppgifter som medlemmar av den aktuella yrkesgruppen normalt utför.

RSVs föreskrifter ► RSV fastställer att följande yrkesgrupper vid 1983 års taxering kan anses ha haft kostnader som berättigar till avdrag enligt schablon;

betongarbetare (inkl armerare)
byggnadsmålare
byggnadsträarbetare
diamantborrare
fräsare
gasskärare
gjuteriarbetare
industrismörjare
industriugnsskötare
installationselektriker inom nybyggnation
järnbruksarbetare
maskinreparatör inom industrin
murare
plåtslagare
rörmontör
skogsarbetare
skorstensfejare
smidesarbetare
stenbrotsarbetare, stenhuggare, stensågare
stålkonstruktionsmontörer
stuvare
svarvare
svetsare
arbetare som har direktkontakt med kemikalier eller frätande ämnen.

Sådana yrkesfiskare, som avses i RSVs föreskrifter m m RSV Dt 1982:17 bör normalt medges avdrag för skyddskläder med 300 kr. ◀

RSFS 1982:71
RSV Dt 1982:28

Även andra arbetstagare än de som återfinns i förteckningen kan vara berättigade till avdrag. Förutsättningen är att de på anmodan kan styrka att de haft inte oväsentliga kostnader utöver det normala för arbetskläder, beroende på att kläderna p g a arbetets beskaffenhet utsätts för starkt slitage, kraftig nedsmutsning eller annars förbrukas osedvanligt snabbt. Sådana kostnader skall anses föreligga om de uppgår till minst 800 kr och avser utgifter för typiska arbetskläder.

Avdrag för kostnad för andra arbetskläder än skyddsutrustning och skyddskläder kan medges med högst 300 kr för helt år räknat. Om arbetstiden som avdraget avser varit väsentligt mindre än ett år bör avdraget jämkas. Jämkningen bör ske endast om arbetstiden understigit nio månader. En tämligen restriktiv tillämpning bör iakttas när det gäller avdragsyrkanden från skattskyldiga som hör till en yrkesgrupp vilken inte finns medtagen i ovanstående förteckning. Avdrag skall inte medges om arbetsgivaren tillhandahåller arbetskläder eller på annat sätt bestri-der kostnaderna för dessa. Därför torde stats- och kommunalanställda endast undantagsvis vara berättigade till avdraget.

Åtskilliga kategorier arbetstagare faller utanför avdragsrättens omfattning. Hit hör kontorspersonal, sjukhuspersonal, butiksanställda, lagerarbetare samt personal inom hotell- och restaurangnäringarna eller inom andra serviceyrken. Gemensamt för dessa grupper är att de arbetskläder som använts utgörs av skyddsrockar eller överdragskläder utan speciella egenskaper och att bärarens arbete inte kan sägas vara sådant att kläderna utsätts för ett onormalt slitage, som medför påtagliga merkostnader. Klädkostnaderna är alltså inte avdragsgilla. Däremot beskattas inte arbetstagarna om arbetsgivaren tillhandahåller skyddsrockar eller liknande kostnadsfritt — detta bör alltså anses vara en skattefri förmån av mindre värde.

Avdrag medges ej heller sådana anställda som genom att använda särskilda arbetskläder gör en motsvarande besparing av de privata klädkostnaderna, typ frack, smoking eller uniform i tjänsten.

Dessa föreskrifter tillämpas vid 1983 års taxering.

Riksskatteverkets anvisningar om värdering av bankers, finansbolags och försäkrings- företags lager av lånefordringar, obligationer m m

RSV Dt
1982:29
RSFS 1982:73

Riksskatteverket har vid sammanträde den 25 november 1982 med stöd av 3 § instruktionen (1970:752) för riksskatteverket beslutat meddela följande anvisningar om värdering av bankers, finansbolags och försäkringsföretags lager av aktier, obligationer, lånefordringar och liknande tillgångar (värdepapper, placeringar).

RSFS 1982:73
RSV Dt 1982:29

1. Inledning

Vid inkomstbeskattningen gäller särskilda regler om värdering av omsättningstillgångar (lager). I punkt 3 av anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen (KL) behandlas frågan till vilket lägsta värde lager av aktier, obligationer, lånefordringar och liknande tillgångar (värdepapper), samt fastigheter får tas upp. För fastigheter och liknande tillgångar är detta värde 85 % av anskaffningsvärdet.

För lager i form av aktier, obligationer, lånefordringar och liknande tillgångar anges inte någon bestämd värdegräns. I stället föreskrivs att sådana tillgångar inte får tas upp till lägre belopp än vad som med hänsyn till risk för prisfall m m framstår som skäligt.

2. Allmänt om värderingsgrunderna

De tillgångar av omsättningskaraktär som finns hos banker, finansbolag och försäkringsföretag utgörs huvudsakligen av lånefordringar och obligationer. Beroende på företagets inriktning av sin verksamhet och placeringssyfte finns jämförelsevis stora skillnader mellan företagen i fråga om risktagande och därmed också olika krav på reserveringsutrymme. Dessa skillnader har beaktats vid beräkning av lägsta värde av företagets lagertillgångar. Värderingsreglerna har därför också utformats på delvis skilda sätt för de olika finansinstituten. Anvisningarna grundar sig alltså på en bedömning av de skillnader som finns i fråga om verksamhetens art och inriktning hos banker, finansbolag respektive försäkringsföretag.

Anvisningarnas nedskrivningsregler avser endast omsättningstillgångar i rörelsen. Som sådana räknas vanligtvis samtliga fordringar på grund av utlåning till allmänheten och i regel även övertagna varufordringar, avbetalningsfordringar och liknande fordringar. Till utlåning räknas i detta avseende även sådana kreditåtaganden — kreditgarantier o d — som med hänsyn till risk för förlust m m är jämförlig med sedvanlig lånefordring. I nedskrivningsunderlaget får däremot inte inräknas fordringar på grund av utlåning till närstående företag eller annat finansinstitut och inte heller fordringar som har uppkommit som ett led i annan verksamhet inom det egna företaget eller annat närstående företag. Sistnämnda två slag av fordringar får dock skrivas ned i den mån det kan visas att fordringen är osäker eller att nedskrivning av annan anledning kan anses påkallad.

Anläggningstillgångar, dvs tillgångar som stadigvarande skall brukas eller innehas i rörelsen omfattas inte av dessa anvisningar. Som anläggningstillgång räknas bl a organisationsaktier och garantifondbevis och i regel också bankers och finansbolags innehav av fastigheter.

Anvisade värderingsregler bör bedömas som en helhet. Detta innebär att den i räkenskaperna gjorda värdesättningen bör godtas om det sammanlagda värdet av tillgångarna inte understiger summan av de lägsta anvisade värdena för de olika tillgångarna.

Nedskrivning med högre belopp än vad som anges i anvisningarna bör godtas om det genom utredning i det enskilda fallet kan göras sannolikt att riskerna för förlust och prisfall är onormalt höga.

För regionbanker och därtill anslutna föreningsbanker bör ytterligare nedskrivning i det enskilda företaget godtas om det kan visas att bankernas sammanlagda tillgångar möjliggör ytterligare nedskrivning.

Ett försäkringsföretags lager som i enlighet med 7 kap 11 § försäkringsrörelselagen (1982:713) har pantsatts får inte beaktas vid värderingen av företagets övriga lagertillgångar.

A. BANKINSTITUT

Nedan anvisade värderingsregler får tillämpas av samtliga svenska affärsbanker, sparbanker och föreningsbanker.

1. Utlåning till allmänheten

Nedskrivning på *lånefordringar* — utlåning till allmänheten — får ske med högst 4,5 % av beviljat belopp. Om lånen har bundits till en fast ränta för minst ett men högst fyra år, får lånen alternativt tas upp till lägst marknadsvärdet. Om lånen har bundits till en fast ränta för längre tid, får lånen alternativt tas upp till det belopp som framkommer vid en värdering enligt de regler som gäller för obligationer.

2. Svenska obligationer m m

Svenska obligationer och därmed jämförliga värdepapper får tas upp till lägst 85 % av antingen summa marknadsvärden på balansdagen eller summa anskaffningsvärden.

Med obligationer jämställs i detta avseende t ex skattkamarväxlar, statskuldväxlar, konvertibla skuldebrev, vinstandelslån, kapitalmarknadsreverser, bankcertifikat, förlagslån.

3. Utländska obligationer och valutor

Utländska obligationer samt innehav av *utländska valutor* får tas upp till lägst 70 % av antingen summa marknadsvärden på balansdagen eller summa anskaffningsvärden.

4. Fordringar på utländska bankföretag och bankirer

Nedskrivning på *fordringar hos utländska bankföretag och bankirer* får ske med högst 30 % av beviljat belopp i utländsk valuta och med högst 15 % av beviljat belopp i svensk valuta, såvida det inte kan göras sannolikt att förlustriskerna är större. I sådant fall får nedskrivning ske med det belopp, som med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet framstår som skäligt.

5. Aktier

Aktieposter får i fråga om innehavet i varje enskilt företag antingen tas upp till anskaffningsvärdet eller till 60 % av summa marknadsvärden på balansdagen.

6. Övriga värdepapper

Övriga värdepapper får antingen tas upp till lägst 95 % av summa mark-

RSFS 1982:73
RSV Dt 1982:29

nadsvärden på balansdagen eller till anskaffningsvärdet.

7. Garantiförbindelser

Reservering bör godtas med högst 2 % av det sammanlagda beloppet av de vid utgången av beskattningsåret lämnade *garantiförbindelserna* i den mån de inte har inräknats i underlaget för nedskrivning av lånefordringar.

B. FINANSBOLAG

Med finansbolag förstås sådana bolag som enligt lagen (1980:2) om finansbolag står under bankinspektionens tillsyn.

Anvisningarna omfattar emellertid endast sådana finansbolag vars verksamhet till övervägande del avser finansieringsverksamhet gentemot allmänheten eller en större grupp av företag. Sålunda gäller inte anvisningarna om bolagets verksamhet till mer än hälften avser finansiering av verksamhet inom det egna företaget eller den egna koncernen eller av verksamhet hos andra närstående företag. Värdering får i sådant fall ske efter en prövning av förhållandena i det enskilda fallet.

1. Lånefordringar

För *kontokortsfordringar* bör godtas nedskrivning med högst 6 % av utestående belopp.

För *övriga lånefordringar* — inklusive *factoring* — bör normalt godtas nedskrivning med högst 5,5 % av beviljat belopp.

Om det för en övervägande del av dessa övriga lånefordringar lämnats betryggande säkerhet bör nedskrivning godtas med högst 4 % av beviljat belopp.

Som betryggande säkerhet räknas i detta avseende säkerhet i bostads- eller kontorsfastighet inom 75 % av uppskattat värde. Hit räknas också garantier, som ställts av stat eller kommun. I fråga om övriga lånefordringar gäller vidare att nedskrivning bör godtas med högst summan av 6 % av utestående belopp och 4 % av beviljad men ännu inte utnyttjad kredit, om summan av utestående fordringar på balansdagen är mindre än 3/4 av beviljat belopp.

2. Obligationer och övriga värdepapper

För *obligationer och därmed jämförliga värdepapper* kan godtas så stor nedskrivning som motsvaras av vad som anvisats för bankinstituten om tillgångarna har anskaffats huvudsakligen till följd av kreditpolitiska åtgärder av regering eller annan statlig myndighet.

Övriga värdepapper får tas upp till lägst 95 % av antingen summan marknadsvärden eller anskaffningsvärden.

3. Garantiförbindelse eller annan därmed jämförlig förbindelse

Reservering godtas med högst 2 % av det sammanlagda beloppet av de vid utgången av beskattningsåret lämnade *garantiförbindelserna* i den mån de inte har inräknats i underlaget för nedskrivning av lånefordringar.

C. FÖRSÄKRINGSFÖRETAG

RSFS 1982:73
RSV Dt 1982:29

Beträffande sådana tillgångar, som enligt 7 kap 11 § försäkringsrörelselagen (1982:713) skall förvaras avskilda från bolagets övriga tillgångar bör i räkenskaperna gjord värdesättning tills vidare godtas vid inkomstbeskattningen.

För lager av värdepapper i övrigt bör den i räkenskaperna gjorda värdesättningen godtas om det sammanlagda bokförda värdet av dessa tillgångar inte understiger det sammanlagda lägsta värde, som skulle ha erhållits om värdesättning av de olika tillgångsposterna skett enligt nedan angivna grunder.

Som lägsta värde av följande slag av tillgångar bör godtas:

1. Lånefordringar

Kommunlån, inteckningslån: 97 % av utestående belopp.

Övriga lånefordringar: 96 % av utestående belopp.

Om lånen har bundits till en fast ränta för minst ett men högst 4 år, får lånen alternativt tas upp till lägst marknadsvärdet. Om lånen har bundits till en fast ränta för längre tid, får lånen alternativt tas upp till det belopp som framkommer vid en värdering enligt de regler som gäller för obligationer.

2. Svenska obligationer, förlagsbevis o d.

Svenska obligationer och därmed jämförliga värdepapper får tas upp till lägst 85 % av antingen summa marknadsvärden eller summa anskaffningsvärden. — Se punkt 2 under rubriken Bankinstitut.

3. Aktier

Aktieposter får i fråga om innehavet i varje enskilt företag antingen tas upp lägst till anskaffningsvärdet eller till 60 % av summa marknadsvärden på balansdagen.

4. Utländska valutor och värdehandlingar i utländska valutor

Den i räkenskaperna gjorda värdesättningen av innehav av *utländska valutor och värdehandlingar i utländska valutor* bör — med hänsyn till de speciella förhållanden, som gäller för försäkringsföretagen, och till svårigheterna att i det enskilda fallet bedöma förlustriskerna — frångås vid inkomstbeskattningen endast om och i den mån gjorda nedskrivningar framstår som oskäligen. Nedskrivning som inte överstiger 30 % av tillgångens marknadsvärde skall därvid inte anses som oskäligen.

5. Övriga värdepapper

Övriga värdepapper får antingen tas upp till lägst 95 % av summa marknadsvärden eller summa anskaffningsvärden.

Anvisningarna är avsedda att tillämpas vid 1983 års taxering och ersätter anvisningarna RSV Dt 1975:53 och RSV Dt 1976:6.

**RSV Dt
1982:30**

RSFS 1982:76

Riksskatteverkets föreskrifter m m om beräkning av avdrag för framtida utgifter för hantering av utbränt kärnbränsle o d;¹

utfärdade den 16 december 1982.

Företag som driver kärnkraftsanläggning har t o m utgången av år 1981 avsatt medel i räkenskaperna för att täcka företagets utgifter för framtida hantering av utbränt kärnbränsle, radioaktivt avfall o d. Avdrag har medgetts för dessa avsättningar enligt punkt 1 b. av anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen (1928:370) i dess lydelse t o m 1982 års taxering.

Fr o m år 1982 erlägger dessa företag enligt lagen (1981:669) om finansiering av framtida utgifter för använt kärnbränsle m m, finansieringslagen, en årlig avgift till staten för att säkerställa att medel finns tillgängliga för att betala bl a de kostnader som följer av företagens skyldighet enligt 1 § finansieringslagen. Avgiftsmedlen förvaltas av nämnden för hantering av använt kärnbränsle, kärnbränslenämnden.

Enligt punkt 1 b. av anvisningarna till 41 § kommunalskattelagen i dess lydelse enligt lag den 18 juni 1981 (nr 670) får företag som driver kärnkraftsanläggning avdrag för belopp som i räkenskaperna avsätts för att täcka företagets utgifter för framtida hantering av utbränt kärnbränsle, radioaktivt avfall o d. Avdrag medges inte för hanteringsutgifter för vilka företaget kan påräkna ersättning enligt 9 § finansieringslagen. Även företag som mot förskotts betalning åtagit sig att svara för utgifter av angivet slag är berättigade till sådant avdrag.

Avsättningen skall öppet redovisas i räkenskaperna. Medgivet avdrag skall återföras till beskattning nästföljande beskattningsår.

Regeringen har bemyndigat RSV att utfärda verkställighetsföreskrifter.²

För att åstadkomma ett enhetligt finansieringssystem har kärnbränslenämnden beslutat att ta ut en avgift från de företag som driver kärnkraftsanläggning motsvarande resp företags t o m år 1981 i räkenskaperna gjorda avsättningar för sådana hanteringsutgifter för vilka företagen numera kan påräkna ersättning enligt 9 § finansieringslagen.

RSV finner därför att föreskrifter för dessa avsättningar inte erfordras vid 1983 års taxering.

För beräkning av avdragsgill avsättning för övriga hanteringsutgifter, dvs utgifter för hantering av låg- och medelaktivt avfall, lämnar RSV följande föreskrifter.

Föreskrifter:

Avdraget får inte överstiga 1 kr per kärnkraftproducerad MWh som hänför sig till verksamhet som bedrivits under beskattningsåret eller tidigare.

Dessa föreskrifter tillämpas vid 1983 års taxering.

Riksskatteverkets föreskrifter m m om 1983 års särskilda fastighetstaxering

Utfärdade den

RSV Dt
1982:31

RSFS 1982:80

1983 års särskilda fastighetstaxering

Vid den särskilda fastighetstaxeringen 1983 skall de föreskrifter och anvisningar som utfärdats inför 1981 års allmänna fastighetstaxering och 1982 års särskilda fastighetstaxering gälla med undantag av avsnitt 3.4.2 i handbok för särskild fastighetstaxering 1982. Detta avsnitt skall lyda som följer. Se bilaga.

Vissa datum som angivits i handboken för särskild fastighetstaxering 1982 skall, i enlighet med lagen om lagstadgad tid, för 1983 års taxering läsas som följer.

31 oktober 1982 skall vara 1 november
8 januari 1983 skall vara 10 januari
20 mars 1983 skall vara 21 mars
15 maj 1983 skall vara 16 maj
15 oktober 1983 skall vara 17 oktober
15 januari 1984 skall vara 16 januari

I handboken för värdering av hyreshus har på sidan 18 hyreskod 2 ändrats till "Hyran har till största delen bestämts med hjälp av utgående hyra 1980 eller senare".

I handböckerna för värdering av hyreshus och industri har tabellerna över exploateringsfaktorer ändrats till följande:

Exploaterings- tid, år	Väntetid, år Expl. pågår	1	2-3	4-5	6-10	> 10
1	0.90	0.85	0.80	0.70	0.60	0.45
2-3	0.85	0.80	0.75	0.70	0.60	0.45
4-5	0.80	0.75	0.70	0.65	0.55	0.45
6-10	0.75	0.70	0.65	0.60	0.50	0.40
11-15	0.65	0.65	0.60	0.55	0.45	0.35
16-20	0.60	0.60	0.55	0.50	0.40	0.30
> 20	0.50	0.45	0.40	0.35	0.30	0.25

3.4.2 Särskilda värderingsanvisningar

Bilaga

Riksskatteverket och skattechefen skall senast den 10 januari under taxeringsåret fastställa de ytterligare anvisningar som behövs för årets taxering utöver dem som beslutats för 1981 års allmänna fastighetstaxering eller för därefter följande särskilda fastighetstaxeringar (27 kap 2 § FTL).

Ytterligare anvisningar

Skattechefen fastställer de ytterligare anvisningar som behövs inom länet utöver dem som fastställts för 1981 års allmänna fastighetstaxering och de därefter följande särskilda fastighetstaxeringarna samt dem som Riksskatteverket fastställt för det innevarande årets taxering.

RSFS 1982:80
RSV Dt 1982:31

Riktvärdekartor

Skattechefens årliga anvisningar torde i första hand komma att innefatta ändringar i och tillägg till de värderingsanvisningar som skattechefen utfärdat till 1981 års allmänna fastighetstaxering och därefter följande särskilda fastighetstaxeringar. Skattechefsanvisningar torde främst komma i fråga beträffande riktvärdekartor och vissa omräkningstal för aktuell hyresnivå. Årliga anvisningar från Riksskatteverket torde komma att avse bl a omräkningstal för tillämpning av anläggningskostnadsmetoden och omräkningsfaktorer för bestämmande av taxeringsvärden för kraftstationer och regleringsanläggningar.

Riktvärdekartorna från den allmänna fastighetstaxeringen kan behöva utvidgas, så att de omfattar nya småhus-, hyreshus-, industri- och exploateringsområden. Riktvärden för nya områden bör bestämmas främst med beaktande av dels de riktvärden som vid 1981 års allmänna fastighetstaxering åsattes likartade områden, dels värderationerna mellan nya och gamla områden med likartad användning.

Vidare kan tidigare fastställda riktvärdekartor behöva ändras på grund av ändring av tidigare markdispositionsplaner. Detta gäller främst exploaterings- och saneringsområden. Ändring av riktvärdekarta kan även påkallas av innehållet i lagakraftvunnen dom av länsrätt, kammarrätt eller regeringsrätten i fastighetstaxeringsfråga som har samband med viss riktvärdekarta.

Byggnadsvärdetabeller för småhus

De byggnadsvärdetabeller som fastställdes vid 1981 års allmänna fastighetstaxering, är upprättade så att de även är tillämpliga för småhus, byggda 1981–84. Ändring i val av tillämplig tabell torde därför i princip komma ifråga endast efter lagakraftvunnen dom av länsrätt, kammarrätt eller regeringsrätten i fastighetstaxeringsfråga som har samband med viss tabell.

Omräkningstal för hyresnivå 1981

I samband med 1981 års allmänna fastighetstaxering fastställde skattecheferna omräkningstal för länen mellan hyresnivå 1979 och hyresnivå 1980. Då värderingen under den löpande taxeringsperioden skall ske med utgångspunkt i utgående hyra vid ingången av taxeringsåret, aktualiseras en årlig omräkning av denna hyra till den hyresnivå som gällde 1979, för att de H-tabeller som fastställdes till 1981 års allmänna fastighetstaxering skall kunna användas. Skattechefernas årliga omräkningstal för hyran vid ingången av taxeringsåret bör tas fram med utgångspunkt i de omräkningstal som fastställdes vid 1981 års taxering och den förändring i hyresnivån som inträtt därefter.

Riksskatteverkets föreskrifter ►

Värdering av byggnad under uppförande

Beträffande regler för värdering av byggnad under uppförande se avsnitt 6.5 i handboken för allmän fastighetstaxering, Allmänna taxeringsregler.

Omräkningstalet för 1981 är 0,40 och för 1982 är det 0,35.

För åren 1983–1985 kommer Riksskatteverket att senare fastställa omräkningstal.

Värdering industri

RSFS 1982:80
RSV Dt 1982:31

Beträffande regler för värdering av industri se handboken för allmän fastighetstaxering, Värdering industri.

Vid värdering enligt produktionskostnadsmetoden bör omräkningsfaktorn vara (IO-tabell) 1,0 för 1979, 0,9 för 1980, 0,8 för 1981 samt 0,7 för 1982. Dessa omräkningsfaktorer har valts så att någon uppräknings med hänsyn till ålder och bruk normalt inte skall behöva ske.

Omräknings-
faktor

För 1981 och 1982 skall följande faktorer användas.

Nedräknings-
faktor

Byggnadskategori												
	1	2			3							
Ortstyp												
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
1982	1,18	0,94	0,94	0,59	1,12	0,89	0,89	0,56	1,09	0,87	0,87	0,54
1981	1,12	0,89	0,89	0,56	1,08	0,86	0,86	0,54	1,06	0,84	0,84	0,53

Värdering vattenfall

Beträffande regler för värdering av vattenfall se handboken för allmän fastighetstaxering, Värdering vattenfall.

Vid värderingen av kraftstation skall nedräkningsfaktor som framgår nedan användas (tabell 5 i handboken för allmän fastighetstaxering, Värdering vattenfall).

Kraftstation

Kraftstation

tabell 5

Värdeår	Nedr. faktor	GODHETSKLASS											
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1982	1,06	1190	1990	2780	3575	4370	5165	5960	6750	6890	6490	6095	5695
1981	1,04	1170	1950	2730	3510	4290	5070	5850	6580	6760	6370	5480	5590

Vid värderingen av regleringsanläggning skall nedräkningsfaktor som framgår nedan användas (tabell 6 i handboken för allmän fastighetstaxering, Värdering vattenfall).

Reglerings-
anläggning

Regleringsanläggning

tabell 6

Värdeår	Nedr. faktor	GODHETSKLASS											
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1982	1,06	1190	1990	2780	3575	4370	5165	5960	6750	7550	8345	8480	8480
1981	1,04	1170	1950	2730	3510	4290	5070	5850	6580	7410	8190	8320	8320

RSFS 1982:80
RSV Dt 1982:31

**Omräknings-
faktor**

Vid beräkning av vattenfallsenhets återanskaffningskostnad skall omräkningsfaktor som framgår nedan användas (tabell 7 i handboken för allmän fastighetstaxering, Värdering vattenfall).

Byggnadsår	Omräknings- faktor
1982	0,75
1981	0,81

För åren 1983—1985 kommer Riksskatteverket att senare fastställa ned- och omräkningsfaktorer. ◀

RSV Dt
1982:32
RSFS 1982:84

**Riksskatteverkets anvisningar om beskattningsfrågor
i samband med överlåtelse av Wilh Sonesson ABs
14 % förlagsbevis;**

utfärdade den 16 december 1982.

Vid extra bolagsstämma i Investment AB Nils Dacke (Dacke Invest) den 5 maj 1982 beslöts att erbjuda innehavarna av Wilh Sonesson ABs 14 % förlagsbevis att inträda som aktieägare i Dacke Invest.

Villkor: I utbyte mot ett förlagsbevis på nominellt 260 kr erhöles tre nyemitterade aktier av serie B i Dacke Invest. De som önskade teckna aktier skulle lämna in sina förlagsbevis till bank under tiden 12 maj–4 juni 1982. Upplupen men ej förfallen ränta skulle tillfalla Dacke Invest.

Skandinaviska Enskilda Banken har som ombud hemställt att riksskatteverket utfärdar anvisningar beträffande beskattningskonsekvenserna i samband med utbytet.

Riksskatteverket har med stöd av 3 § instruktionen (1970:752) för riksskatteverket beslutat att uttala följande.

1 Avyttrings- och förvärvsdag

Förlagsbevisen bör anses avyttrade den dag erbjudandet accepterades (acceptdagen) genom att de inlämnats för utbyte till bank under anmälningstiden.

Aktierna i Dacke Invest bör efter motsvarande grund anses ha förvärvats acceptdagen.

2 Avyttringspris för ett Wilh Sonesson ABs 14 % förlagsbevis

Avyttring bör anses ha skett till ett pris som motsvarar det för förlagsbeviset lämnade vederlaget, dvs summan av värdet på acceptdagen för tre aktier i Dacke Invest efter avdrag för den ränta som belöper på förlagsbeviset. Upplupen ej förfallen ränta redovisas under inkomst av kapital.

Aktier i Dacke Invest noterades först den 9 juni 1982 till 80 kr.

Avyttringspriset för ett förlagsbevis bör därför anses utgöra 3 x 80 kr med avdrag för på förlagslånet belöpande ränta. Den för varje dag under perioden upplupna räntan och avyttringskostnaden framgår av bilaga, tabell 1.

RSFS 1982:84
RSV Dt 1982:32

Exempel

Den 13 maj 1982 uppgick räntan på ett förlagsbevis till 3.35 kr. Avyttringspriset utgör då $(3 \times 80 - 3.35 =)$ 236.65 kr.

3 Anskaffningskostnad för en aktie i Dacke Invest

Anskaffningskostnaden för varje tretal aktier i Dacke Invest bör anses motsvara värdet av det utan ränta noterade kursvärdet på acceptdagen för ett förlagsbevis. Den framräknade anskaffningskostnaden framgår av bilaga, tabell 2.

Exempel

Den 13 maj 1982 var kursen för ett förlagsbevis 273 kr (260 x 105 procent). Om accept skett denna dag bör anskaffningskostnaden för varje aktie beräknas till 91 kr.

Dessa anvisningar tillämpas vid 1983 års taxering.

Bilaga

Tabell 1

Framräknad ränta och avyttringspris för Sonessons 14 % förlagsbevis

	Ränta	Avyttringspris
1982		
05-12	3.25	236.75
05-13	3.35	236.65
05-14	3.45	236.55
05-17	3.75	236.25
05-18	3.85	236.15
05-19	3.95	236.05
05-21	4.15	235.85
05-24	4.45	235.55
05-25	4.55	235.45
05-26	4.65	235.35
05-27	4.75	235.25
05-28	4.85	235.15
06-01	5.25	234.75
06-02	5.35	234.65
06-03	5.45	234.55
06-04	5.55	234.45

RSFS 1982:84 *Tabell 2*
RSV Dt 1982:32 Framräknad anskaffningskostnad för en aktie i Dacke Invest

1982	
05-12	90.10
05-13	91.-
05-14	89.30
05-17	89.30
05-18	88.40
05-19	89.30
05-21	89.30
05-24	88.40
05-25	88.40
05-26	88.40
05-27	87.50
05-28	87.50
06-01	87.50
06-02	87.50
06-03	87.50
06-04	87.50